

Heyr, himna smiður

Kolbeinn Tumason

Porkell Sigurbjörnsson

Heyr — himn - a smið - ur, hvers — skáld - ið bið - ur,
Guð, — heit eg á þig, að — græð - ir mig, —
Gæt, — mild - ing - ur, mín, mest — þurf - um þín —

kom - i mjúk til mín mis - kunn - in þín.
minnst, mild - ing - ur mín mest — þurf - um þín.
helzt — hverj - a stund á — höld - a grund.

Því — heit eg á þig, þú hef - ur skapt - an mig, —
Ryð þú röðl - a gram - ur, rík - lynd - ur og fram - ur, —
Set, — meyj - ar mög - ur, máls - efn - i fög - ur, —

eg er þræll - inn þinn, þú ert Drott - inn minn.
hölds — hverr - i sorg, úr — hjart - a - borg.
öll er hjálþ af þér, í — hjart - a mér.

A.P. '13

HEYR HIMNA SMIÐUR

Heir, himna smiður,
kvers skaoldið biður,
kåmi mjok til min
miskunnin thin.
Thvi heit jeg ao thig
Tho hefur skaptan mig,
Jeg er thræidlin thin,
Tho ert dráttin min

Guð, heit jeg ao thig,
að græiðir mig,
minnst, mildingur, min,
mest thurvum thin.
Ryð tho, røðla gramur,
riklyndur og framur.
Hølds kverri sarg
Or hjartabårg.

Gæit, mildingur min,
mest thurvum thin.
helst kverja stund
ao hølða grund.
Set, meijar mægur,
Maols ebni fægur,
ødl er hjaolp av thjer,
i hjarta mjer.